

SZÉCSÉNYI HIRLAP

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI ÉS HÖZGAZDASÁGI HETILAP.

Megjelenik minden pénteken.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre 8 korona — Fél évre 4 korona.

Negyed évre 2 korona.

Egyes szám ára 16 fillér.

Előfizetések a kiadóhivatalhoz küldendők.

Kiadótulajdonos: Olaltstein Adolf.

Főmunkatárs:

IFJ. SZÁDER GYULA.

Szerkesztőség és kiadóhivatal Rákóczi-út 565.

ELŐFIZETÉSI PÉNZEK,

reklamációk és hirdetések a kiadóhivatalhoz intézendők.

Nyilvántári közlemények soronként 50 fillér.

Hirdetések egyezség szerint.

Husvét.

(V.L.) Az Istenember földi, nehéz küldetése véget ért. Mikor husvét vasárnapján megkondulnak az ünnepi harangok: ez már ennek az égi küldetésnek az apotheosisa.

Sok igazsággal mondja a francia költő, hogy a világtörténelemnek legnagyobb eseménye Jézusnak a földre való jövelele. Új világ nézleletet teremtett az ő új szereteten alapuló vallása. A római imperium akkor élte világhatalmát s ezt a hatalmas birodalmat is, minden időzés ellenére, — áthalotta a keresztény vallás, áthalotta az új szellem: Jézus vallása.

A feltámadás ünnepe is hatalmas szimbóluma annak az igazságnak, hogy az eszmét megölni nem lehet. Követ hengerítettek koporsójára, öröket állítottak melléje és mégis feltámadott; feltámadott, mint a hogy az eszme fel tör koporsójából és eget kér.

Nagy eszmék, nagy gondolatok hatották át az emberiséget azon a néhány ezredeven át, melyet a történelmi idők távlatán képesek vagyunk áttekinteni. Mennyi eszme indult meg világhódító ultra nagy népszerűség közepette és mennyit elfutjt már a váltakozó korszellem, legtöbbször örökre. Jézus vallása azonban folytonosan hódít és minden korszellem dívatának nagy hullámveréseit szilárdan kiállja. Kétségkívül igaz az, hogy a mai kételkedő, minden tekintélyt lerombolni aka-

ró és materiális kor visel a látható legnagyobb intézmény: a keresztény vallás ellen legádázab harcot. Még a francia forradalom hitközönye és észvallása se volt oly gyilkos. És mégis mit látunk? Azt látjuk, hogy Jézus egyháza sziklaszilárdan áll és új híveket hódít meg az öt világészén. S ki tagadná, hogy ma a huszadik század elején az öt világészén Isten hajlékában több harang hívja husvétli imára áhitatos közönségét, mint valaha. Hinnünk kell Jézusnak isteni küldetésében, mikor fenséges tanításának ezt az egyetemes és évezredekre szóló sikerét látjuk.

És valóban oly gyanók, olyan erőteliek és a természet fenséges rendszerében olyan kis férgek vagyunk mi, nagytródo emberek, hogy valóban nem lehetünk el hit nélkül. Ezt a mai husvétli ünnepi napon, legjobban érezzük. Mennyire szűkösgünk van az élet harciban, küzdelmeiben a hitre. Cselekvéseinknek ez az irányítója s még az az ember is, kinek hite kialakban van, husvét hangszavára lefeszten, hogy el ne gondolkozzék az Isten-ember földi küldetéséről, Golgotha járásáról és megdicsőüléséről.

Szólnak a husvétli harangok. Főrszók meg lelkünköt a husvét hangulatában. Hárítanak el, magunktól az élet kenyérgondját és mossuk le eszünkéről a munka salakját; legfőként lelkünköt mossuk meg a gyűlölet és pártoskodás, nemzetviszály kintőlől. Különösen erre van szükség a magyainak.

Annak tudására, hogy nagy nemzeteknek is pártoskodás és nemzeti viszály ástak meg sírját.

Boldog husvétli ünnepeket kívánnak olvasóinknak.

Római levél.

— Saját tudósítónktól. —

Mikor e sorokat a Via Cavour egyik albergójában írom, egész Róma az idegenváros jegyében áll. Valamennyi hotel, albergo, az osztériákról nem is beszélve, mert ezek rondák maradnak minden idők végeiglen, — ki vannak csinosítva és a szép fogu, barba, olasz aransipkás londonerek, várják, tessék az idegent. Rómában is úgy van, mint minálunk, hogy a legkevesebb a pénz. Ők még a háboru költségeit jzadják és terheit érzik, de még mindmáig henye elbizakodással néznek a jövőbe, hogy mit fognak csinálni a tripoliszi meghódított új országészén. Attig van öröket, melyek kizárólagban ne lennének tripoliszi anizsarktyák, melyek Tripolisz tengeri kikötő forgalma mesés áranyokat ölt, nem hiányzik a sivatag sárga homokját szántó kétpupu teve sem, ahol a megkötésre alkalmas homokot az olasz állam már szántóföldi művelés alá fogta, de egyelőre mindez pénzt emészt fel, a Montecuculi hármastényezőjét, pénzt, pénzt és pénzt.

És ez niegérzik egész Róma képén. Nem

△ ▼ T Á R C Z A. ▼ △

Húsvét.

Irt: Szabolcska Mihály.

Óh szent Igazság, húsvét ünnepe,
Kilől a bűnös had megretteue;
Ki a farizeusokat, megaláztad,
S a bűszke helytartót reszkesdni láttad:
Ki eltoltad a követ, mit föléd
Odahengerítettek a pribékek,
S kibontva liszta, szép mennyei szárnyad,
Ott hagyta a neked szánt siri ágyat:
— Áhítzunk utánad!

Husvét, feltámadásnak ünnepe,
Halálra szántak új, szebb élete;
Ki nem hagyta a porban magálázva,
Őt, aki hiit a maga igazába,
S eszményeibez hű maradt halálíg,
A rámért kínos kereszt nyomorág.
— Husvét, te szent, öröme — vált bubánat
Ki fölmagasztalod a Golgotákat:
— Áhítzunk utánad!

Irt a baka.

Irt: Kardos István.

„Szerelmeles anyám! Lelkem kívánása
Kendet a búbanat ne marja, ne ássa.
Legyen békessége, az élet ne nyomja,
Öröme, vigsága. Sohse legyen gondja.
A bosnya grániczon vagyok én most várta,
Dinamitot őrzök, hogy ne vesszék kárba,
Mert a komisz szerhje szemet vetett rája,
Jöjjön csak közelebb, tudom hogy megbánja.

Odabé a falun mikor harangoznak
Vagy ha a századnak leveleket hoznak,
Olyan fájás repül a szivem tájára,
Meghalni szeretnék. Kinek lenne kára?
Kubik Őrse tudom elfeledne könnyen,
Két szemre gyémántja nem ejtne könnyet,
Kendnek édesanyám hat jó fia van még,
Én a bosnya földön biz el is alhatnék.
De Mégis... az Őrse... ámiatt nem teszem,
Mióta megláttam se nyuglom, se eszem.

S most mikor a lelkem hangosan felzokog,
Haza... a falura... Őrsire gondolok.
Árkusos levelét mielőbb elvárom,
Az átrez a régi: batallion három.”
A válasz is megjött, rövid a tartalma:
„Kubik Őrsébetnek ma volt lakodalma.”

Gorardai völgyben, a nagy torony mellett,
A strázsáló örök egy bakára leltek.
Rövid hajoneltja véresre volt ázva.
Hosszan rábámultak... s összebujtak fázva.

Művésznymoruság . . .

Irt: Ifj. Száder Gyula.

Petróleum nincs. Pénzem sincs. De ha soká így tart, sötétség, az lesz . . .

A lámpa már csak pislog. Egy pici életelcir van ugyan még az alján, csak hogy rövid a kanóc, nem ér bele. Mondom, már csak pislog . . .

Matyis, a szöke, sápadt festő; ki tudatában művészi talentumának, — félrőfös haját visel, azt is hátra fésüli, — ki a homlekből, be a nyakba — jelen esetben az ő megszkott fekhelyén csontos tenyeréit feje alá rakva, hanyat elnyújtózva a diványon: konstataálni kezdi a közelgő sötétséget. Bosszankodik. Mozog valamit.

— Ne bömbölj! Rivallok rá. Adj inkább pénzt petróleumra.

— Honnét a . . .

— Akkor meg, kuss! Nem látod mennyit vesződök vele? Tízszet felszólolom, hát

az a vig örökváros, a ki volt. Az üzletek legalább a nagyheti első napjain még elhagyatottan várják az idegent, pedig az európai pénzoepressió erős kihatással lesz a nagyheti forgalomra és még szerencse hogy a pápa jobbak lett és így a Szikszina kápolnában a misét, a régi hagyomány szerint, reggel 7 órakor ő fogja mondani. Erre nagyhetén hűtőn a majordonusz már csak előjegyzéseket fogadott el.

Természetes, hogy Szent-Péter templomában a feltámadási cerimóniát a templom plebánosa Pampolla bibiros Ó Eminenciája fogja celebrálni és pedig a főoltáron, mert Szent Péter boltíteme felett emelt oltár már csak a pápáé, más egyházi nagyság ott nem misézhet és így valóban könnyen megmondhatók, hogy ezen az oltáron mióta Canova remekművét az imádkozó pápát elhelyezte, ezt a kőbe vésett áhitatot, hany misét mondtak ott Isten dicsőségére. Mindegy! Mégis az óriási Szent-Péter templom ezer szépségeivel Szent-Péter kupolája lesz. Ide özönlök piros Baedekerrel kezében a komoly, szótlan angol, a fecsegő francia, a neveletlen magyar és a megatott kínai. De van is miért! Canovauak imádkozó pápája fenségesnek fejedelmek alkotása. Hogy márványban a krisztusi alázatosságot odaadást és felszóló imát így kihehessen vésni, — az ember nem tudja elképzelni! Csak áll és gyönyörködik. Belüli világhíres kandellábertei; és az egész barokk alkotás művészi szépségbe olvad össze. Azok a reneszánsz pápák nagy művészpartitók voltak. Mi lett volna a reneszánsz pápák bókcsü-ege nélkül! Egy kis falu csendes kis temploma talán imádkozásra alkalmasabb hely, de a Szent-Péter templom arra, hogy lelkünket a köznapiasságból felemelje, megis utólcélra: ellenőri egyedüli. És ha nem tudok is, a Szent Péter templomában imádkozni, fölemelő tudnom, hogy inár a belépésemnél háromszáz napos búcsút nyertem. Csak a szentatya ne lett volna olyan puritan és újra visszaállítanak az egyházi zenét. Ugy beillene ez Michelangelo és Raffael hatalmas kupolájába.

No, de azért Rómában lenni az enyhe márciusi levegőnek lágy ölegetése közt — nem utolsó dolog a világon s valóban nem csodálkozom azon, hogy a kinek ebben a pénztelen világban is van rávalója, — Rómába siet. Rómával is úgy van az ember, hogy minél többet látja, — annál jobban vágyódik oda és annál többet is lát meg az örökváros örök szépségéből . . .

Verner László.

Heti posta.

A királygyilkos.

En úgy képzelem el ezt a borzalmas ügyet, hogy Szkinaz a szakított ruhájú, gonosz szemű koldus kérvényeket írt valami füstös lebujaiban a királyhoz, hogy küldene neki néhány dénárt, mert a háború megdrágított mindent s így nehezzé vált a megélhetés.

György, a király bizonyára tiszteltteljes hangon válaszolt, hogy Szkinaz kegyeskedne a néhány dénárt mástól kérni, mert a görög állampénztár méhecskéi nem igen szorgalmazták a gyűjtést, tehát nem segíheti.

Erre aztán Szkinaz megleste a királyt — éppen akkor, mikor az diadalittasan gyönyörködött az új honfoglalásban — s rásútította hét töltényre töltött revolverét.

Egyszerű rabló történet biz ez, könnyen napirendre is terhetnék felelte, ha véletlenül nem I. György, a görög király esett volna a gyilkosság áldozatává és egyetlenegy momentum nem játszana közre a királygyilkosság körül.

A momentum pedig az, hogy Szkinaz, a vakmerő rablógyilkos, büszke szavakkal hangoztatta a vallató bírák előtt, hogy ő szocialista; világmegegyező, nemzetközi szocialista.

Szkinaz, a gonosz koldus lehetett volna annyira tapintatos a szocialisták iránt, hogy ott a kintadon ne valija be hogy ő is annak a nagy hadseregnek katonája, de nemes politikai nézetek összekapcsolta a dénárkönyörgés folyamatával.

Ha ő nem a pénzt könyörgő koldus, hanem a büszke keblő anarchista talán még szobrot is emeltek volna neki, majd évtizedek múltával, mint a Caesarok megölnének, de így ki fog elmenni imádkozni a szocialista rablógyilkos temetésére. Senki. Még az elvarátai sem. Mert vagy rablógyilkos valaki, vagy elveit követő anarchoszocialista.

Tagadja csak le Szkinaz, hogy szocialista, mert elvtársai nem igen fognak örülni, ennek a szép dicsőségnek és hangoztatsa inkább hogy a pénzért meg, mert nyomorúsága miatt inkább meg tudjuk neki bocsátani, hogy megölte a hatvannyolczesztendős jólélt királyt, aki ötven esztendő tölthet a bibortronon.

(Ks.)

HIRK.

Személyi hírek. Dr. Scitovszky Béla, kerületünk országgyűlési képviselője a napokban hazaérkezett.

Szdról Szabó Lajos vezérkari őrnagy, — Ruszinkó Antal kir. tanácsos veje — városunkba érkezett.

Dr. Krúdy Andor kincstári ügyész, a húsvéti ünnepek alatt szintén városunkban tartózkodik.

Sikeros visszaletétel. Simondes Károly, — néhai Simonides János volt helybeli ev. lelkes fia és városunk szülőtte — nagyikindai törvényszéki jegyző, a bírói vizsgát e hóban sikerrel letette.

Nagyheti Istentiszteletek. A helybeli róm. kath. templomban *nagyszombat* délután 4 órakor lamentáció, *nagyszombat* reggel 9 órakor nagymise, délután 4 órakor lamentáció, *nagypénteken* reggel 8 órakor félmise, passió, délután Jeremiás siralmi és este 6 órakor az oltári-szentség ünnepélyes elvitele a sírtól. — *Nagyszombaton* reggel 8 órakor misetűz- és vízszentelés, este 6 órakor feltámadás ünnepélyes körmenete. *Húsvétvasárnap* d. e. 9 órakor ünnepélyes nagy-

tiszter lebuizódik. Szeretném a földhöz ötni az egész vacakot.

— Önts hozzá vizet, hogy beleérjen.

— A lámpába?

— Oda hát.

— Te! Csakugyan mondasz valamit, a petróleum könnyebb a víznél és tetején marad. No, várj csak.

És kezdődik a nagy szorgalmaskodás (persze csak részemről) a világosság megmentésére.

— Matyis! Szólok oda neki. Hát mozdul már az Isten áldjon meg.

— Mit csináljak?

— Hozd ide a kancsót, és majd addig kicsavarom a nyakát.

Matyis nagy lustán feltápáskodik. Nyujtózik. Ásít. Aztán megmozdul.

Felveszi az ablakdeszkáról a vizes kancsót. Felém jön. Megint morog valamit.

Közben ásít.

— Azért csak ne csavard te ki senkinek a nyakát. Nesze a víz. Fújd el a lámpát. Vedd le az üveget. Vedd ki a kancsót és tedd erre az újságpapírosra. Aztán gyujtogass gyufát, míg én beleöntök.

— Jó! Hanem azt mondom, hogy ne korrigálj ki te senkit. Mert jobban beszélék

én magyarul, mint a te tót familiád együttvéve . . .

— Ha még soká gagyogsz, nem segítek.

— Majd sóltében maradsz . . .

— Gyujts még egy szál gyufát, hisz, nem látom, hogy hová öntök.

— Vak vagy?

— Gyujts már, mert itt hagylak.

— Azért csak ne öntözd az asztalra a vizet . . .

— Megint beszélsz?

Elhallgatok. A kancsót visszategyük a lámpába. Meggyújtjuk. Szép lánggal ég.

Matyis visszafekszik a helyére.

Én elgondolkodva, nagyokat lépdelve méregetem végig a szobát: az ajtótól az ablakig, — az ablaktól az ajtóig és így tovább, megint előről kezdve. —

Matyis szól:

— Milyen az idő odakünn?

Kicsit kinyitom a spalettát, kipillantok az utcára.

— Esik a hó. Felelek.

Csend lesz . . .

Kis idő múlva megint megszólal.

— Hány óra lehet?

Kikotorászom mellényzsebemből dupla fedeles nikkelt órát.

— Kilenc lesz. Adom a felvilágosítást újból.

És újra csend lesz . . .

Matyis a diványt nyomja és gondolkodik, én a szobát méregetem és ugyancsak gondolkodom.

Hallom a szomszéd utcából mint fut ki a villamoskocsi. Zökken a fordulónál. Döcög. Nyikorog. Csenget. És zötyög tovább.

Azután egészen csend lesz a szobánkban . . .

Pillanatok múlva Matyis felül. Lábat le rakja a földre. Rám néz . . .

Néz, hosszan néz, de nem szól. Észrevettem, valamit akar.

— Kell valami? Kérdeztem tőle eléggé egyetlenül, mert elpirolt.

Szemeit lesüti a földre.

— Nem! Semmi! Motyogja akadozva, zavarral. Azaz, hogy . . . csak kérdezni akarlak.

— Tessék?

— Csak, — csak azt akartam kérdezni, hogy, — hogy . . . vacsoráztál-e már ma?

— Én! Igen. Maradt déltől egy kis szalonna, meg egy fél, Erzsébet kenyérem. Kenyér még maradt is kevés . . . Hát te?

Elpirolt. Nem akar azonnal szólni. De azért csak kimondja.

mise, húsvéthétfőn d. e. 9 órakor nagymise.
Az dg. ev. templomban húsvétvasárnap
d. e. 10 órakor istentisztelet.

Most folynak, iskoláinkban a szegény
sorsú tudóbelegek részére az iskolai gyűjté-
sek. Meleg szeretetébe ajánljuk tanítóinknak
ezt az iskolai szép missziót. Hadd gyűljenek
össze az irgalomnak fillérei. Legyen jelsza-
vunk. Menisük meg a tudóbelegeket.

**As országgyűlési képviselő vá-
lasztók** névjegyzékének kiliztatására bi-
zottság elnökévé Szécsény, Rimóc, Lóc,
Ludány, Szakal, Endrefalva, Cserhátsurány
körjegyzőségek területére Nógrád vármegye
állandó választmánya által Bolgár Miklós
küldetett ki.

Osukrássda. Helybeli cukrászdá-
ban ismét megkezdődtek a szokásos hölgy-
összejövetelek, melyeknek vidám hangulatát
fokozza Dicker tulajdonosnak buzgósa, ki
mindent elkövet, hogy vendégeinek igényeit
teljesen kielégítse.

Országosvásár. A miniszter meg-
engedte, hogy Szécsényben az április hó
21-én 22. napjára első országos vásár az izz.
Ünnepek miatt április hó 14. és 15. napján
tartassék meg.

A losonci evang. nőgyesület táncestélye.
A losonci evang. nőgyesület újabb elhatá-
rozás folytán táncestélyét nem f. hó 30-án
— mint az a meghívóban van — hanem
25-én este 9 órakor fogja megtartani a Vá-
rosi Vigadó nagytermében.

Özelme a gazdák rovására. Gazdáink
nem képzelhetik, hogy a távlati és ősz kö-
vetkeztében mily nagy tömegben hozniak, az
idén forgalomba részint jóhiszeműleg, részint
tudva csekélyebb értékű, sőt egészen érték-
telen magféléket. Minél alacsonyabb áron
kinálják, annál biztosabb, hogy például a ré-
pamag, melyből a hírhedt bizenrzi hiba, se-
lejtés áru több ezer zsákkal van a vidéken
elhelyezve, legtöbb esetben doltos és általa-
ban igen rossz szűcsirák, sőt az északné-
metországi kötött is van ilyen elég az idén.
Ami pedig a lóherét illeti, köztudomásu
hogy a múlt napokban érkezett Piumén át

Magyarországba mintegy 20 vaggon olasz
rostaalja, melynek az a hivatása, hogy honi
lóhere közé kevestessék. Nem is szólva a
lucernáról, melyre nézve az „Erdélyi Gazda”
szaklap március 16-iki számában is megírta,
hogy a teljesen értéktelen turkesztáni lucerna
nagy tömegben került Bécsből magyar vidé-
ki kereskedőkhez. Jó lesz tehát nagyon vi-
gyázni, maradjunk meg a régi megbízható,
cégeknél és ne öljön föl se kereskedő, se
gazda az említett igen alacsony ajánlatoknak,
melyeknek célja nem egyéb, mint a haszna-
vehetetlen portékán akármilyen áron tuladni.
Ha gazdáink nem elég óvatosak, akkor nagy
hajok lesznek és csodákat fognak ez évben
tapasztalni.

A babaügy rendezése. Nagy Mihály ali-
pán körrendeletben értesíti az előjáróságok-
kal és a vármegye területén működő összes
közegészségügyi hatóságokat, hogy a vármeg-
yének a babaügy rendezésére vonatkozó
szabályrendelete kormányhatósági jóváhagyást
nyert. Az új szabályrendelet f. hó 15-én lép
életbe.

CSARNOK

A mi husvétünk 1849-ben.

Irta: Eötvös Károly.

Két váratlan vendég is jött apámnak a
husvétüi Ünnepeken 1849-ben.

Az egyik a mi cigányunk volt. Apámnak
háztalan zsellérje. Jónás Ferkó volt a neve.
Apám után én örököltém. Most halt meg.
alig egy éve, mint nyolcvanéves öreg nyug-
díjas honvéd.

Befolyást gyakorolt az életemre is. A
pápai fiatal diák mindenféle ostobaságot meg
akart tanulni az én időmben. Mindenféle tan-
tárgy mellett még rajz, festés, nyelvek, ének,
zene, falábón járás s más egyéb. Nos hát
én a gondokhoz láttam Vettem egy akkora
fekete színű gondokát, nagyobb volt, mint
inagam. Tudtam is már rajta: a bandában
néhány jó magyar dalt kíséreni. Kálmán Far-
kas barátom és zenetudós társam oktattatott.

De a Ferkó cigányunk is gondokás volt
s egyszer vakációkor egy lakadalomra elkérte
tőlem a gondokát egy éjszakára. Odaadtam
szívesen.

Másnap hetvenhét darabban hozta haza
egy zsebkendőbe kötve. Lakadalom után a
cigányok összeveszték az osztóznál s a
Ferkó az én gondokámmal agyonvert vala-
mi öt cigányt és ugyanannyi hegedűt. Persze,
hogy egy cigánynak és hegedűnek se lett
utóbb semmi baja, de az én gondokámnak
nem akadt szabója, a ki összevarja. Újat
venni nem volt kedvem s így az én zene-
művészi pályámnak félben kellett szakadnia
örökké.

Nos hát a Ferkó cigány éppen húsvétra
jött haza. Ott volt a piskii harcnál s egy na-
pon nagyon megszomjult. A vízbe volt fagy-
va keményen. Mit csináljon már most?

Igyál havat.

— Vízet se örömet.

De nagyon szomjas volt, lement tehát
a piskii híd mellé a jeget beverni és sapká-
ja segítségével vizet inni.

A dolog nem lett volna nehéz csak az
a kellemetlenség járt vele, hogy az osztrákok
célba lövöldöztek arra, aki lement a meder-
be jeget törni, vizet inni. Ferkó ugyan kiált
valami huszonöt lövést. de egy golyó mégis
összetörte puskagyát is, balkarját is.

Mikor kigyógyult, mint harc képtelen se-
besült hazajött s éppen húsvétra jelentkezett
apámnál. Nagy szíves üdvözléssel fogadták
s ezer kérdést intéztek hozzá. Mi újság ott
a Dunán túl, Tiszán túl, Királyhágón túl?

Elmondta, hogy Bem generális mind
agyonverte már osztrákokat, oláhok, muszákat,
szászok, hirdöntet se hagyott helőlük, most
száz ezer emberrel Pestnek jön, hogy Win-
discigrátzel hátsa tarisznyába tegye. Ó ott
hagyta el Debreccenél, a hol Bem generális
épen kifogatott és abrakoliatott.

Ez már jó hír volt, akár hitték akár nem.

Jött azonban egy másik váratlan vendég
is. Ez egy Tómiccs nevű rácz volt valahon-
nan, Kalocsa vagy Baja vidékéről.

Őseim Ráckevéből származnak, nagy ro-
konságom pedig Dunaszentgyörgyön bir a
Duna mellett. Ez a körülmény hozta magá-
val, hogy nagyapám idejében még családom
egy csomó rácz családdal ismeretségben állott.
Ilyen volt a Tómiccs család is Budán, Pest-
és Bács megyében. Ez a látogató ugyan apá-
maj nem ismerte, de Dunaszentgyörgyön is-
merte a rokonságot s annak ajánlatára, egész
bátran hozzánk szállott. Utja volt felénk; ab-
ban az időben a ráczokat nagyon könnyen
agyonverhették a mi vidékünkön, mert ke-
gyetlenkedésük rossz hírbe hozta őket, kapva-
kapott tehát az alkalmon, hogy nálunk éjsza-
kára biztos menhelyet találjon.

Ez a Tómiccs éppen Szenttamáson volt,
mikor ott az erdőket Perczel Mór ostrommal
elfoglalta. Ötven év előtt ápril. nyolcadikára
esett húsvét s ekkorra éppen hozzánk ért el.

Ez azután jó híreket hozott.

— Elvesztünk mi szerbek — ugymond
— egészen. Zsvány volt az, aki minket a
magyardk ellen felbujtogatott. Nem birunk
mi azokkal. En magam láttam őket, amikor
a mi sáncainkat bevették. Nem is emberek
voltak, hanem ördögök. Most aztán itt va-
gyunk. Egy sógoromat Perczel generális —
Deszpót-Szentivánok saját kapujára akasztotta
fel, pedig pap volt a szegény. Ott Szentta-
másonál ledőltek tízezer szerbek, magam is alig
menekültem. Most pedig kihajtanak ben-

— Én? — Még nem. De nem is va-
gyok nagyon éhes.

Jól megnéztem az arcát. Most a rendes-
nél is halványabb volt. Szemei megnedve-
sedtek.

Odamegyek hozzá Ledők melléje a di-
ványra.

Matyis rám néz.

— Mit akarsz? Kérdez.

— Matyiskám! Hallgass ide. Még van
nekem egy kis „Erzsébet kenyere” ...
Kell? Szívesen odadom.

— Mi lesz reggelre neked?

— Ne törődj vele ...

És ezzel felkeltem tőle, kinyitlom a szek-
rényemet. Kiveszem a kenyeret. Odaviszem
neki. Kicsit száraz is már. Pár napos.

— Nesze Matyis! Szívesen adom, elhi-
heded.

És festőbarátom mohó étvágygal hoz-
záfogott ...

— Ládd Matyiskám! ha nem kőszálsz
ma olyan sokáig, ha hamarabb jössz kicsi-
vel, megfeleztém volna veled a szalonnámat.

... De hát én, igazán, nem is tudtam,
hogy te nem ettél még ma este semmit ...
Ezt nem tudhattam ... Bocsáss meg. —

Nedves szemével az arcomba néz. Köz-
ben eszik. Tele szájjal beszél:

— Köszönöm barátom! Köszönöm.

Te jószívű fiú vagy, tudtam. De azért
még visszaadom neked ezt, ne félj, — ha
lesz ... Én nem kívánom csak úgy hiába
tölöd ...

— Ugyan Matyi ...

A lámpa sercsegni kezd. Fel-fel lobban.
Erősen füstöl. Bekormozódik az üveg.

Matyis az utolsó falatokat majsolja. Ül-
téből felkel. Odamegy az ágyamhoz. Lehontja.
Kiveszi az ő vánkósát, a káprict, meg a
zöld színű paplonját. Odaviszi a diványra.
És kezd megvetni a helyét.

— Hiába! Mégis csak nagy ur a lám-
pa! Jegyzem meg egy kisé kedélyesen.
Nagy úr: no nem Matyiskám? Küld, és ne-
künk el kell menni — aludni ...

Matyis elmosolyodik.

Hogy valahogy előlhessem ezt a lehan-
golságot egy operett — áriát dudolgotok.
Barátom meg nem állhatja, hogy ne kísér-
jen — halkan terczel melléje.

És az alatt ledobálom lábaimról cipőimet.

nünket egész Bácskából és Bántából. Istentelenség az, amit a német művelők kezdtek. Én magam is szerb vagyok, de kimondom nyíltan, hogy én ezentúl a magyarsággal tartok. Könnyel hullottak a rácznak, míg ezt hosszan részletesen elbeszélte.

De a rokonok husvéti társaságát ott apám házában ez Tomics úgy felvillanyozta, hogy mindenki poharat emelt s harsányan kiáltott éjjen Tomicsra és a magyar-szerb békességre.

Erre még jobban elérékenyedelt a vad rácz.

— Hej az isten áldjon meg benneteket jó urak, egy unokatestvérem halt meg Esztergomban mag nélkül, oda igyekeztem. De én azt hittem, hogy utközben mégis csak agyonvernek a magyarok valahol. És íme milyen jó szívvel fudagnak.

De bizony nem verték agyon.

Még az örökséget is biztosíthatta Esztergomban s visszajövet is ellátogatott hozzánk. Egy csomó pénzt is vitt magával.

Hogy e miatt otthon nem verték e agyon, ezt már csakugyan nem tudom.

A következő évben apám engem felhozott Budára s a szerb nyelvet megtanulni ennek a Tomicsnak egy rokonához, Tomics nevű gazdag szőlősihez adott Tanítót is engem lelkiismeretesen s nagy szeretettel.

Ott volt háza a Gellértnegy. alatt, nem

messze a sáros fűdőtől. Óriási pinceraktára volt a hegy alatt. S ebben ötvenháromezer új ködmén egy rakáson. Sobase születik ember a föld kerekén, a ki egy csopron lásson ennyi ködment.

A Tomics háznak na már nyoma sincs. Családja is kihalt végképen. De kihalt az én szerb tudományom is. Egy aszu bodzafabokor él ott, a hol egykor szerbül tanultam, de tudományomból is csak egy szó maradt meg. Ez a szó: zbogom. Magyarul azt teszi: isten velünk!

Szerkesztő a kiadó felelős.

39—913. vh. sz.

Árverési hirdetés.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhirrre teszi, hogy a bgyarmati kir. törvényszéknek 11703. sz. végzése következtében Szilágyi Mór bgyarmati ügyvéd által képviselt bgyarmati Népbank r. t. javára 400 kor. s jár. erejéig 1912. évi december hó 28. án toganatosított kielégítési végrehajtás útján le- és feldőlgolat s 1062 K. 50 fillérre becsült következő ingóságok, u. m: bútorok, szőnyeg, lúttó ló és egyéb ingóságok nyilvános árverésen eladának.

Mely árverésnek a szécsényi kir. járás-

biróság 1912-ik évi V. 502/1 számú végzése folytán 400 kor. tőkekövetelés ennek 1912. évi október hó 31. napjától járó 6% kamata, és eddig összesen 71 kor. 86 f.-ben bírósálg már megállapított költségek és 3 K. 20 fill. árverés kiütési díj erejéig Szécsényben leendő megfartására 1913. évi március hó 28. napjának d. u. 3 órája határidőül kiütetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjelgyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-c. 107. és 108. §-ai értelmében készpénz-fizetés mellett a legelőbbet ígérőnek, szükség esetén becsáron alul is elfognak adadni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le- és feldőlgaltattak és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t.-c. 120. § értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Szécsény, 1913. március hó 13-án.

Nagy, kir. hir. végrehajtó.

Eladó bútor.

Egy szép ebédlokrédenz és egy Trimó nagy tükör olcsón eladó.

Donner Henrikkel.

SCHLESINGER A. FIA

FINOM ÜRI-SZABÓSÁGA
ÜRI- ÉS NŐI-DIVATÁRU KERESKEDÉSE
ÉS TEMETKEZÉSI VÁLLALATA.
SZÉCSÉNYBEN.

Izléses munkáért többszörösen különítve.

ULIP ISTVAN
elővirág terme
LOSONCZ,

RAKÓCZI-UT.

TELEFON 123.

Megrendelések: elővirágokban
Glattstein Adolfnál, Szécsényben
24 órán belül szállíttatnak.

Dús választéku raktárt tart
ércz- és fakoporsókból,
gyászkoszorúkból és az
összes temetkezési cikkekből.

Huszár Mihály

nógrádmegye legnagyobb
ruhafestő, vegyítisztító- és gőzmosó intézete

LOSONCZ, Kossuth Lajos-utca 10.

Vidéki megbízások pontosan eszközöltnék.

Gyászesetben ruhák 48 óra alatt
festetnek feketére.

Elsőrendű munka, gyors- és pontos kiszolgálás

Glattstein Adolf

könyvnyomdája, könyv- s papírkereskedése
A „Szécsényi Hírlap” kiadóhivatala.
M. kir. dohány- és szivarárúda.

SZÉCSÉNY, (Nógrádmegye.)

Készít minden a könyvnyomda-
szati szakmába vágó munkákat
modern- és szakszerű kivitelben,
jutányos árak mellett.

Raktáron tart: mindennemű levél-
papirokat, üzleti könyveket, író-
és rajz eszközöket. Képes levelező
lapokból nagy választék.